

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa Gospodarki Komunalnej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z udziałem zainteresowanej I. B.

o ochronę konkurencji,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw

Publicznych w dniu 4 lutego 2010 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 30 kwietnia 2009 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2009 r., Sąd Apelacyjny oddalił apelację Miejskiego Przedsiębiorstwa Gospodarki Komunalnej Sp. z .o.o. w K. (powód) od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 4 marca 2008 r., w sprawie przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Prezes Urzędu).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik powoda podnosi, że w sprawie zachodzi nieważność postępowania, ponieważ osoby występujące w imieniu Prezesa Urzędu nie przedstawiły przy pierwszej czynności procesowej dokumentów, z których wynikało, że mogą działać w imieniu Prezesa Urzędu, a jedynie pełnomocnictwa procesowe. Ponadto zdaniem pełnomocnika powoda, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, to jest „czy badanie

prawidłowości zaskarżonej decyzji administracyjnej może być uzależnione wbrew przepisowi art. 316 § 1 k.p.c. wyłącznie od stanu faktycznego i prawnego istniejącego w dacie wydania danej decyzji, czy też winno opierać się na przepisach prawa materialnego obowiązującego w chwili wyrokowania”. Powód wskazał, że „w chwili wyrokowania Sąd Apelacyjny winien uwzględnić przepis art. 9 ust. 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach, gdyż przepisy przejściowe do ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 175, poz. 1458) nie przewidywały żadnych odstępstw w tym względzie”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, bada się jedynie występowanie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a zatem czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, czy zachodzi potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie, czy zachodzi nieważność postępowania lub czy skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna. Stąd też art. 398⁴ k.p.c. przewiduje wymóg przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, tak by strona wnosząca skargę kasacyjną mogła przekonać Sąd Najwyższy o istnieniu przesłanek, na których opiera się wstępne badanie skargi kasacyjnej pod kątem dopuszczenia jej do rozpoznania. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania polega na wyjaśnieniu, czyli na wykazaniu, dlaczego, w ocenie strony skarżącej, zachodzi któraś z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Treść tego uzasadnienia musi opierać się na argumentacji jurejdycznej, w postaci wyводу uwzględniającego zarówno dotychczasowe orzecznictwo (lub wskazującego jego brak) z zakresu przedstawionego zagadnienia prawnego, jak i poglądy doktryny.

W niniejszej sprawie, powód w skardze kasacyjnej podnosi zarzut nieważności postępowania, który uzasadniał tym, że osoby występujące w imieniu

Prezesa Urzędu nie przedstawiły aktu powołania osoby piastującej to stanowisko, podczas gdy „organ państwowej jednostki organizacyjnej podejmującej czynności za Skarb Państwa obowiązany jest wykazać przy pierwszej czynności procesowej swoje umocowanie stosownym dokumentem, jakim jest akt powołania lub inny akt równorzędny potwierdzający powierzenie określonej osobie pełnienie funkcji organu państwowej jednostki organizacyjnej”. Zarzut ten jest oczywiście chybiony, ponieważ przytoczony przez powoda pogląd co do sposobu wykazania umocowania do występowania w postępowaniu sądowym w imieniu Skarbu Państwa, nie znajduje zastosowania w postępowaniach w sprawach z zakresu ochrony konkurencji i konsumentów, które toczą się między przedsiębiorcą a Prezesem Urzędu występującym jako organ administracji państwowej, a nie reprezentant interesów Skarbu Państwa.

Argumentacja wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazuje również, że w sprawie występuje zagadnienie prawne. Pytanie, które przedstawił powód („czy badanie prawidłowości zaskarżonej decyzji administracyjnej może być uzależnione wbrew przepisowi art. 316 § 1 k.p.c. wyłącznie od stanu faktycznego i prawnego istniejącego w dacie wydania danej decyzji, czy też winno opierać się na przepisach prawa materialnego obowiązującego w chwili wyrokowania?”) jest tak ogólne, że odpowiedź na nie jest oczywista i wynika z samego brzmienia art. 316 k.p.c. Ponadto, kwestia ta została już rozstrzygnięta w orzecznictwie Sądu Najwyższego (m.in. wyrok SN z 21 marca 2006 r., sygn akt III SK 2/06, w którym przyjęto, że „zarzut naruszenia art. 316 § 1 k.p.c. może stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej, jeżeli skarżący wskaże konkretne zdarzenia, których sąd nie uwzględnił oraz wpływ tych zdarzeń na wynik sprawy”). Problem leży bowiem nie w abstrakcyjnej ujętej formule odnoszącej się do art. 316 k.p.c., lecz w odniesieniu treści zagadnienia prawnego do konkretnych okoliczności – w niniejszej sprawie skonkretyzowanych przez powoda uchybień w stosowaniu art. 316 k.p.c., odniesionych do okoliczności faktycznych i prawnych sprawy oraz wpływu na wynik postępowania. Natomiast nie ma racji skarżący w wyrażonym w skardze kasacyjnej przekonaniu, że w tej sprawie występuje potrzeba całościowego rozpatrzenia problemu stosowania art.

316 § 1 k.p.c. w postępowaniach z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.